

I'Entrevista

Joan Miquel Oliver, músic

Presentarà el seu disc *Pegasus* el proper 21 de novembre a les 20.30 hores al Teatre de la Garriga

“Ets més tu damunt un escenari quan ets el cantant”

Joan Miquel Oliver (Sóller, 1974), qui durant setze anys va ser compositor, lletrista i guitarrista d'Antònia Font, ha publicat un nou àlbum: *Pegasus* (2015). És el tercer de seva carrera en solitari i el primer després de la dissolució de la llegendària banda mallorquina.

Amb aquest nou treball, que es podrà conèixer al Teatre de la Garriga - El Patronat el proper 21 de novembre, Oliver ha rebut elogis de la crítica, que fins i tot ha qualificat les seves cançons de "petites peces d'artesanía".

Les entrades al concert de la Garriga ja es poden comprar de manera anticipada al web www.teatrelagariga.cat.

Què destacaries de la gira de *Pegasus*, que vas començar a l'abril?

Que els concerts són tots molt diferents. Els escenaris ho són (festivals a l'aire lliure drets o en cadires, sols o tot compartint cartell, teatres, sales...) de durada molt diferent, entre 50 minuts i quasi dues hores. El trio permet improvisar molt i així ho fem.

T'agrada cantar? Et sents còmode defensant les teves composicions?

Cantar és un dilema, per una part és molt difícil, però per l'altra t'oblí-ga a comprometre't al cent per cent a tots els concerts. Això està bé, ho vius tot més. A part, la teva veu ets tu, crec que ets més tu damunt un escenari quan ets el cantant. Una mateixa veu sona sempre una mica diferent, l'estat d'ànim, estiu o hivern, cansament, motivació, espai escènic... És un misteri molt estimulant. Com que sóc l'autor de les cançons de vegades també m'invent coses noves, substitueix paraules, o se m'acudeix de sobte per què vaig escriure aquella cançó i l'hi cont a la gent.

Dius que per fer les lletres utilitzes l'escriptura automàtica. És així?

Molt sovint no sé què vull quan començ a escriure, al contrari, he d'escriure per saber què vull en realitat. Normalment són sensacions abstractes molt estètiques connectades a records, paisatges, llibres, persones, pel·lícules, mons hipotètics, si per escriptura automàtica entenem l'activitat d'escriure sense un objectiu clar i sense consciència de tu mateix o del fet d'escriure, diria que tots els textos comencen de manera automàtica i que després es van organitzant i acabant de manera més racional.

També t'has definit com un esteta.

Sí. No hi ha res de dolent en l'estètica pura i dura. La superfície de les coses, del món, és inseparable de la complicada concatenació d'elements que l'ha duita a ser, trob interessantíssim parlar només de l'ens més immediat i admirar-se com si res tengués cap explicació i hagués sorgit per generació espontània. Sé que sempre hi ha un perquè, però no m'interessa parlar-ne directament, la millor manera de gestionar-ho és quedar-se a la superfície, d'una manera intrínseca, la superfície, l'essència estètica ja ho explica tot d'una manera molt exacta, sembla que comencis a equivocar-te quan comences a aprofundir.

Tens un segell que et caracteritza. És difícil aconseguir això?

És molt fàcil. Tots som molt diferents, els dos éssers humans que

s'assemblen més ja són molt diferents. Només es tracta de no estar pendent del que fan els altres i fer el que honestament ets capaç de fer a partir de les teves pròpies idees, si vas al teu rotllo seràs original, baldament no ho vulguis.

Enyores Antònia Font?

El membres del grup ens veim bastant sovint, o sigui que a nivell personal, no. A nivell professional no he tengut temps encara d'enyorar gaire cosa, segueix tocant molt, escrivint cançons i gravant. Potser les gires llargues amb un equip de deu persones és el que trobaria més en falta. Ara som molt poquets i no és tan divertit. Abans he dit que cantar m'agrada, però tocar la guitarra i que canti un altre també està bé, te treu molt la pressió i no has d'estar tot lo dia pensant en no cascar-te la veu, a mi m'encanta parlar i ara m'he de contenir bastant.

Com ha estat treballar amb Quimi Portet en l'enregistrament d'aquest disc?

En Quimi i jo som tots dos autodidactes. Perseguim un objectiu molt semblant, però el camí que seguim és molt diferent. He après moltes coses amb ell, conceptes, tècniques, actituds. De vegades discutim i estam dient tots dos exactament el mateix, sovint ens matam a explicar coses que l'altre té més que assumides i comprovades, i amb les quals està totalment d'acord, però ens les explicam igualment com si l'altre opinàs de manera diferent, sempre tenim una rèplica, no s'acabam mai, són rares les converses telefòniques de menys de 30 minuts.

La gent que et vingui a veure a la Garriga, què hi trobarà al teu concert?

Quan ens trobam en un teatre xulo amb la gent ben asseguda i predisposada no ens hi posam per res. La proximitat del públic fa que puguis reaccionar a qualsevol moviment per part seva, de vegades algú et diu alguna cosa i decideixes començar tal cançó en lloc de tal altra. El fet que la gent et vegi bé, a part de sentir-te, també fa que cobrin sentit moltes possibilitats que en escenaris de festival no s'aprecien... Res, que venguin i ho vegin, s'ho passaran bé segur, darrerament sembla que el públic es diverteixi molt, i nosaltres també, als teatres és tot molt relaxat i de tu a tu... Que venguin, no els decebrem, de moment no hem tengut cap queixa, ans al contrari.